

Bogopsovka – govor pakla!

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.
NOVI VINODOLSKI

Što je Bogopsovka?

Bogopsovka je hula, pogrda Boga, nebeske Majke, anđela, svetaca, i svetinja, učinjena riječima. Opsovao si Boga, opsovao si Krista, Njegovo Srce, Njegovu Krv. Dali ćeš spasiti svoju dušu?... jedva vjerojatno, ako se ne obratiš.

Bogopsovka spada među najteže grijehе

Svakom čovjeku nalaže zdravi razum da je psovka jako težak grijeh. Ako uvrijediš svoga bližnjega koga nisi nikada vidio niti za njega čuo ipak ti razum govori da si učinio zlo. Uvrijediš li bližnjega koji ti je prijatelj, razum ti govori da si opet učinio veliko zlo. Usudiš li se uvrijediti svoga oca ili svoju majku, razum nastupa protiv tebe, uvjerava te da si učinio još veće zlo. A što kad si uvrijedio Boga? I to ne običnim grijehom, nego grijehom paklene hule, sotonske mržnje? Onda je to najteži grijeh. Zamisli, kako se na ovome svijetu oštro kažnjava uvreda zemaljskog vladara? Nekada i prestrogo: smrću. A tek uvreda Božjeg veličanstva?

Što kaže sveto Pismo?

U Starom se Zavjetu grijeh psovke protiv Boga najstrože kažnjavao. Mojsijev zakon, izdat oko 1400. prije Krista, glasio je: „*Tko god opsuje Boga svoga neka snosi svoju krivnju; tko izgovori hulu na ime Jahvino neka se smakne - neka ga sva zajednica kamenuje; bio stranac ili domorodac, ako pohuli ime Jahvino, mora umrijeti.*“ (Lev, 24, 16). Zato se je svatko dobro čuvao da ne pogrdi Ime Gospodnje. Cijeli Stari Zavjet odisao je tako velikim poštovanjem prema Božjem Imenu da se nitko nije smio usuditi ovo sveto Ime niti spomenuti, a kamo li opsovati. Stari Izraelci nisu smjeli Božje Ime izgovoriti niti čitati. Gdje je god pisalo Ime Božje, oni su čitali Gospodin. Toliko je bilo strahopoštovanje prema svetom Božjem Imenu da su ga izgovarali sa najsvetijim osjećajima.

Presveto Ime Isusovo – smiluj nam se!

Listajući Evanđelje sv. Ivana susrest ćemo 250 puta časno spomenuto ime Isusovo. Čitajući Poslanice sv. Pavla naići ćemo također 219 puta na dostojno izgovoreno ime Isusa Krista. Time nas je Duh Ljubavi najbolje poučio, kako s poštovanjem, čašću i odanošću treba izgovarati Kristovo Ime. Nama, dakle, nije zabranjeno izgovarati Isusovo ime, kao što su strahotno izbjegavali Židovi spominjati ime svoga Boga, nego nam je zabranjeno uzaludno i bez poštovanja izgovarati sveta imena (II. Božja zapovijed).

U životu Terezije Rossi, koja je umrla na glasu svetosti u ožujku 1918. u Genovi, čitamo o sljedećem događaju. Dok je ona jednom molila pred Presvetim Sakramentom, u crkvi *Santa Maria dei Servi*, opazila je kako se sv. Hostija povećava. Na sredini Hostije se ukazao Kristov lik s Presvetim Srcem na prsima. Na sredini Srca isticalo se ime – ISUS. Terezija je bila navikla gledati Isusovo Srce s trnovom krunom pa od pobožne radoznalosti upita ponizno Isusa, zašto u ovom trenutku mjesto vijenca od trnja na njegovu

Srcu čita ime Isus. Krist joj ljubezno odgovori: To je stoga, što mi moje Ime toliko stoji na Srcu!...

Mirko Validžić, *Ranjeno Božje Srce*, Zagreb 1963.

Blaga opomena svetog Dominika Savija

„Jednom zgodom mali je Dominik čuo jednog devetogodišnjeg dječaka kako psuje. Svađao se s drugim dječakom na kućnom pragu i psuovao. Dominiku se toliko zgadilo da bi ga bio pljusnuo. No, svlada se, uđe među obojicu posvađanih, uzme za ruku malog psuvača i nježno ali odlučno reče:

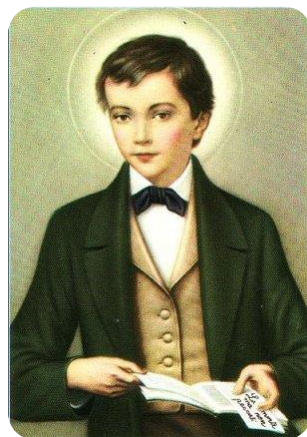
- Dođi!

Tu je pokraj bila crkva. Ušli su. Kleknuli su pred oltar.

- A sad - rekao mu je Dominik - zamoli Gospodina za oprostjenje što si ga psuovao.

Ali dječaćić, na Dominikovo zaprepaštenje nije znao čin kajanja. Šaptao mu je riječ po riječ. Zatim nadoda:

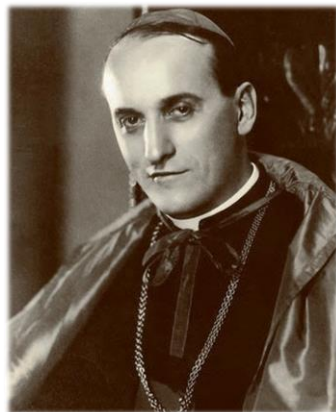
- A sad reci sa mnom: Budi hvaljen Isus i uvijek hvaljeno njegovo sveto Ime!“

Teresio Bosco, *Petnaestogodišnji pobjednik*, Zagreb 1971.

Onaj tko psuje bit će dvostruko odgovoran pred Bogom!

Blaženi Alojzije Stepinac često je govorio protiv psovke. Na različite je načine osvjешćivao cijeli hrvatski narod o tom strašnom grijehu i njegovim posljedicama. U jednoj od svojih propovijedi govorio je o dvostrukoj kazni koja čeka svakog psovača. Ovdje smo izdvojili dio te propovijedi:

„Kažu, da na otoku Javi u Indijskom oceanu postoji neka dolina, koju zovu dolinom smrti. Zrak je u njoj tako otrovan, da ubija ljude i životinje koje joj se približe. Svatko kome je drag život čuva se blizine te doline.

Nije li takvoj zatrovanoj dolini sličan čitav naš javni život? Kune u kući otac i majka. Kune na cesti sluga i vojnik. Kune i proklinje u uredu činovnik i podvornik. Kune se na kupalištima i poljima, proklinje se u šali i u ljutini. Bogumrskom psovkom zatrovana je čitava naša atmosfera; ona je postala dolinom smrti za nedužnu djecu. I mi se onda čudimo, kad već djeca od sedam, osam godina počinju proklinjati Boga, Majku Božju, svece i anđele, a da zapravo i ne slute, što čine.“

Nastavlja Stepinac: „Neki pisac romana dobio je jednog dana dozvolu, da smije posjetiti neku kaznionicu da je temeljito razgleda, u prvom redu kažnjenike kako bi dobio materijal za nove romane, pune senzacija i uzbudljivih prizora. Dvojica mladih ljudi koji su čamili u tamnici radi nekih zločina, prepoznali su pisca. Tek što su ga primijetili, doviknuše mu neugodne riječi: 'Vi biste morali nositi ove okove, koji nas vežu, a ne mi. Vi ste ih više zaslužili. Jer samo vaši romani su krivi, da smo zašli na stranputicu i sad čamimo ovdje radi zločina.' Pisac se branio: 'Ja nisam imao nakane, da ikome što zla napravim.' Ali osjećajući se zaista krivim, brzo se udaljio iz tamnice.

Nastavlja Stepinac: Ne više li možda slično tako prokletnik iz pakla svojim zavoditeljima, koji su mu prvi dali primjer besramne i bogumrske psovke: Vi ste krivi i vi biste morali čamiti umjesto nas u paklenoj tamnici, jer ste nas vi svojim primjerom naučili proklinjati sveto Ime Boga Stvoritelja, pred kojim se mora u svetom strahopoštovanju sagibati svako koljeno, na nebu, na zemlji i u paklu.

Žalosno je kad netko prouzroči požar na vlastitoj kući. No ako time upali i susjedovu kuću, bit će dvostruko odgovoran pred zakonom.

Žalosno je, kad psovač svojim zapaljenim jezikom upali i ubija vlastitu dušu. Ali će biti dvostruko odgovoran pred Bogom, ako je svojim poganim jezikom sablaznio nevine duše i naveo druge, da proklinju Onoga, koji ih je stvorio i koji ih je svojom krvlju otkupio na drvu križa.“

U Međugorju se odrekao psovke

Prije nekoliko dana razgovaram u Splitu s čovjekom šezdesetih godina, prepričava jedan mladić, koji mi sa suzama u očima reče:

„Ne mogu nikada zaboraviti Međugorje i Gospu. Tu sam doživio svoj susret s Bogom. Bio sam veliki psovač. Sve svetinje sam psovao, a ponajviše našu nebesku Majku Gospu. Pred fra Slavkom sam se ispovijedao. On me je samilosno pogledao i rekao mi: 'Zar ti psuješ našu dragu duhovnu Majku Mariju i svoje svetinje. Zašto, brate...!?'

Ja sam zaplakao i kad sam postao svjestan svojih teških grijeha, rekao sam: Ja nevoljni grješnik!!! Odlučujem s pomoću Božjom i Gospinom da to više neću nikada činiti! Otada, ja više ne psujem.“

Izvor: www.medjugorje-info.com

Žene i djeca mogu puno dobra učiniti u borbi protiv psovke!

U psovačkoj obitelji može puno učiniti dobra žena. Ona mora biti razborita. Ne smije opominjati muža psovača kad je ljutit ili pijan, nego kad je trijezan i smiren. Ne smije navaljivati pogrđama, ulaziti u rasprave ili svađe da ga još više ne razljuti pa da onda još gore i strašnije psuje. Često puta neće uspjeti drugačije nego li da muža ponizno moli i preklinje (i kroz suze) neka prestane sa svojom strašnom psovkom.

Kao žena tako će slično morati i djeca. Dijete je psovača ipak krv njegove krvi pa ga i psovač ljubi. Dobro će dijete svojom molbom i svojom blagom djetinjom opomenom moći mnoga dobra učiniti u tom pogledu.

U tome će nas poučiti jedna djevojčica, imenom Dragica koja je odučila svoga oca od psovke. Otac ju je volio. Došavši kući sa posla odmah bi je zagrlio i stao bi ju ljubiti. No mala ga nije htjela tako dugo ljubiti, dok se nije okanio psovke. Plakala je i plakala, pa kroz suze tepala: „*Dragica neće taticu poljubiti dok on kune i psuje.*“ Uspjelo je maloj Dragici, uspjel će uz Božju pomoć i drugoj djeci. Dužni smo opomenuti druge ako psuju ili ružno govore. Sve neka bude u duhu bratske opomene i ljubavi pa će ta opomena neminovno donijeti i ploda. Ovakva borba protiv psovke mora uvijek biti povezana sa molitvom. (Usp., Dragutin Hren, *Zapaljeni jezik*, Zagreb 1944.)

MOLITVA PROTIV PSOVKE

Presveto Srce Isusovo, obrati jadne psovače!

Isuse, iskorijeni psovku u našem narodu!

Isuse, oprost i psovku u našem narodu!

Isuse, uništi mržnju i obrati sve grješnike! Amen.

MOLITVA PROTIV PSOVKE

Isuse Milosrdni i Strpljivi!

**Molim te za oslobođenje jadnih psovača
koje je đavao zarobio.**

Tvoje Milosrdno Srce je jako vrijeđano psovkom.

**Isuse, jako mi je žao što im je đavao
zatrovao i zarobio razum i srce psovkom.**

Molim tvoje Milosrđe za sve psovače i Bogopsovače!

**Oslobodi ih Isuse, sve koji te psuju
i tvoju Predragocjenu Krv**

i Majku Tvoju Bezgrešnu Djevicu ne štuju!

Isuse, iskorijeni psovku u našem narodu!

Isuse, oprosti psovku u našem narodu!

Isuse, pomози jадnim psovačima da ne psuju!

**Oslobodi ih i daj im Milost
da te hvale, časte, ljube i slave!**

Molitva po nadahnuću Jozefine Glasnović

Krakow 23.04.2017